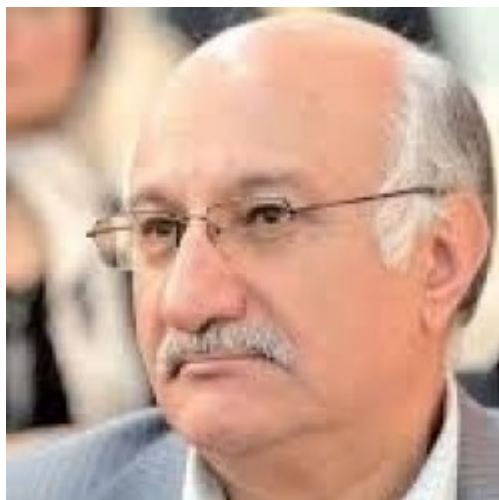




پیشرفت فقر حرکت خاموش مردم ایران به سوی هندی شدن

این که یک ملت فقیر شود، رخداد دردناکی است، اما عجیب و غریب نیست، همان طور که هند در قرن هفدهم یکی از ثروتمند ترین کشورها بود و از قرن نوزدهم به بعد یکی از فقیرترین

می‌توان این راه را طی کرد بدون سر و صدا، فقط گاه‌گاهی با یک رخداد چشم باز کرد و متوجه شویم به فقر نزدیک‌تر شده‌ایم.

اخیراً اتوبوسی واژگون شد و تعدادی انسان از جمله خبرنگاران جوانی کشته شدند و بسیار خانواده‌هایی عزادار شدند.

گفته شده فرسودگی لاستیک‌ها و قطعات عامل بوده است. هزاران اتوبوس و اتومبیل و ده ها قطار و هواپیما دچار این مشکل هستند.

بسیاری کارگاه‌ها و کارخانه‌ها هم با مشکل فرسایش ماشین‌آلات و ابزار روبه‌رو هستند و با مشکل عدم امکان جایگزینی و تنزل ظرفیت تولید و کارکرد.

این فقیر شدن یا همان «فقر خاموش» در بسیاری از خانه‌های ما هم در جریان است. یک سطل کفشور پدالی سه سال پیش حدود ۲۰۰ هزار تومان بود که شکست، امروز صبح فروشنده گفت یک میلیون و ۲۰۰ هزار تومان، آن را نخریدم.*

اگر یخچال منزل که بیش از ۲۰ سال عمر دارد و هر آن ممکن است خراب شود، خراب شد، بیش از ۶۰ میلیون تومان باید برای یک یخچال مناسب پرداخت کرد؛ نخواهم خرید. جارو برقی، لباسشوئی...

من یک استاد دانشگاه بازنشسته هستم، اگر عمری باقی باشد به زودی خانه خود را خالی از بسیاری وسائل ضروری خواهم یافت.

قدرت خرید و درآمد ماهیانه بسیاری از ما طی سه چهار سال به یک سوم رسیده. وقتی به زیر ۱۰۰ دلار در ماه رسید چشم باز می‌کنیم زیر خط فقر خواهیم بود، بدون این که تلاشی کرده باشیم یا جرمی مرتکب شده باشیم. اگر بگویم در مسیر «به سمت هندی شدن» هستیم تعجب نکنید.

در برخی مناطق شهرها قیافه انسان‌ها هم دارد هندی می‌شود، چهره‌ها در اثر ضعف تغذیه مستمر که گرانی مواد غذایی به تدریج سبب می‌شود و ظاهر به دلیل بالا پوش مستعمل و کهنه.*

سال ۱۳۶۰ در سازمان برنامه، فعالیت‌هایی برای تدوین برنامه توسعه اقتصادی کشور در جریان بود. روزی چند دانشجوی انقلابی از یک دانشگاه به دفتر من آمدند و گفتند شنیده‌ایم گفته‌ای هدف برنامه این است که طی ۲۰ سال به ژاپن برسیم! تاکید کردند که این هدف کم است و باید انقلابی جهش کنیم و زودتر از ژاپن جلو بزنیم. گفتم من چنین مطلبی را بیان نکرده‌ام تصور هم نمی‌کنم تا ۵۰ سال دیگر هم به ژاپن برسیم.

اکنون ۴۰ سال از آن تاریخ گذشته، مثل این که سر پیچ قبلی اشتباه پیچیده‌ایم به سمت هند. آن دانشجویان را هم خبر دارم در کانادا زندگی می‌کنند، به ژاپن‌شان رسیده‌اند. هند هم دارد پیشرفت می‌کند، نگرانی من این است که هند هم از کنار ما بگذرد و ما خود را عقب‌تر بباییم.

دقت کردید در مناظره‌های انتخابات ریاست‌جمهوری کسی از بلندنظری، اهداف بلند برای پیشرفت و ترقی کشور سخنی به میان نیاورد؟ همه در حد قول سبد معیشتی، تامین مقداری پول کمک معاش یا قول‌های محاسبه نشده برای تامین مسکن و مانند آن یا نظارت بر بازار و کنترل توزیع و قیمت صحبت کردند.

شاید شایسته باشد گفتمان پیشرفت و ترقی برای کشور و بهبود مستمر زندگی هموطنان را به صورت یک آرمان ملی زنده نگه‌داریم و اجازه ندهیم در مسیر هندی شدن به کناری جارو شود.

منبع:

http://porcesh.ir/fa/content/37993/%D8%AD%D8%B1%DA%A9%D8%A%D8%AE%D8%A7%D9%85%D9%88%D8%B4-%D8%A8%D9%87-%D8%B3%D9%88%DB%8C-%D9%81%D9%82%D8%B1*%D8%AF%DA%A9%D8%AA%D8%B1-%D9%85%D8%AD%D9%85%D8%AF-%D8%B7%D8%A8%DB%8C%D8%A8%DB%8C%D8%A7%D9%86-%D8%A7%D9%82%D8%AA%D8%B5%D8%A7%D8%AF%D8%AF%D8%A7%D9%86